

Snad poprvé jsem neabsolvoval poslech ve dvou až třech pražských předkolech a šel rovnou do poroty pražského finále - postupového kola do Řevnic. Jen z doslechu jsem tedy věděl, z čeho předchozí porota vybírala a nemohl srovnávat zlepšení, či schopnost podat dvakrát za sebou podobný výkon. 23.května v pražských Stodůlkách, ve velmi příjemném Spolkovém domě, který slouží nyní jako Mlejn po dobu rekonstrukce Mlejna opravdového, se mnou v porotě byli Honza Komín, Marcela Voborská, Martina Spurná a Jindřich Šrejber. Uváděl s vkusem vlastním a pohotovostí vynucenou (občas docházely informace) Jerry (Jeroným Lešner), dramaturgem byl Lochness (Petr Křivohlávek), o zvuk se starali Pája Jindrák a Marek Zavřel a celé to zastřešovala Amunka (M. Navrátilová).

Začínal vítěz diváckého hlasování z předkol, skupina **Bez not** (a zvítězili v diváckém hlasování opět). Ukázali, jak je důležité vsadit na jednoho koně a toho se držet. Ze dvojice kvalita-quantita to byla rozhodně ta druhá. Měli slušné housle a méně slušný, slušně řečeno dramatický zpěv, ve skladbě *Jolene* ani frázování úplně přesně nesedělo. Občas se trochu i sypaly brambory a tak to bylo přesně na tu posluchačskou cenu. Mají hodně přátel a kamarádů.

Zvláštností letošního ročníku bylo méně písničkářů, a tak i v pražském kole byli jen tři a jedna písničkářka - po zahajující skupině šel jako první sólista Pepík Pithart. Porušíme chronologii a věnujme se sólistům najednou. **Pepík Pithart** upoutal mírným humorem v mezích zákona ve svých písních a přirozeně neučesaným projevem. Nemusel by tolik vysvětlovat obsah písniček.

Tomáš Hokeš

byl naopak hlasově na úrovni, laděný spíše do poetična, občas nezaintonoval a poslední písničkou si dojem (alespoň u mě) pokazil: zbytečná kytara a text trochu blábolivý. Další dva sólisty nejlépe charakterizuje srovnání: Krystyna je Radůza před deseti lety a Pavel Klinger je Xindl X před pěti...

Pavel Klinger

se časem jistě usadí, přestane místo zpěvu křičet a recitovat a začne prostě zpívat, přestane mlátit do kytary a bude to právě v době, kdy Xindl bude celebritou a ve folkovém rybníčku se jeho místo uvolní. Hlavně vydržet, že jo. Zatím získal druhou autorskou cenu toho večera.

Krystyna

trochu svou roli přehrává a exponuje, přízvuky sice obrací zdatně, ale nejsem si jist že autenticky, ale úlohu bude mít snažší: Radůza už svoje místo opustila tím, že se dala na vyprávění moderních pohádek a další multižánrové aktivity, kde folk hraje jen okrajovou úlohu. Krystyna zaujala i kamarádkou, která po celou první písničku produpala na jevišti. Dobrý nápad.

I další soutěžící skupiny cosi spojovalo - nejen to, že šly za sebou, ale že jejich název začíná na Q: **Qjeten** je stále stejnější: hraje dobře, ale trochu akademicky a já jsem přemítal, proč by měli

postoupit. A pak jsem si zase říkal, proč by vlastně neměli postoupit? Pro jedno i druhé se mi hledaly důvody těžko, a tak to za mě vyřešili kolegové, kteří je našli a Qjeten postoupil na posledním postupovém místě. Nakonec jsem tomu byl rád. Měl jen o kousek víc štěstí než

Quaoar

(oceňuji vtip Jerryho:

Quavovar

), ale na něj se nakonec štěstí usmálo taky v podobě postupu díky autorské Portě. Opravdu by si členky dua mohly úlohy při zpěvu vyměnit (snad jsem skutečnost, nedávno na webech tolik diskutovanou, sdělil dostatečně ohleduplně). Jinak ale měly velmi pěkné vokály, tak dobré, že i rýmy typu Draci/Hrací/Vyndavací dokázaly podat s noblesou a šarmem. Když jsem duo viděl kdysi poprvé, neřekl bych, že takto dospějí - myslím hudebně a interpretačně.

I další interprety seřadím do dvojice: **9.patro** a **Š.O.K.** - obě kapely předvedly trochu jiný folk než jsme zvyklí, laděný trochu do soft jazzu, swingu či funky. Nejraději bych nechal postoupit oba tyto soutěžící, ale na druhou stranu - byli si příliš podobní. Kolegové měli lepší mínění o výkonu Š.O.K.u a tak postoupil on. Já doufám, že i s 9.patrem se budu často setkávat.

Dalším soutěžícím byla skupina **Bandaska**. Zahráli celkem nevýrazný trampfolk, navíc trochu rozvleklý a ani text vždy nebodoval (zejména v písni

Havran

). Do soutěží to chce trochu života, no.

Panelákoví fotři

se zdají být jistotou, ale je vidět, že moc záleží na tom, jak vyberou repertoár a jak jim sedne den. V

Tangu

použili svůj fígl se čtyřmi banji, ale mohlo hrát jedno a bylo by to stejný. Nejlepší byla píseň

Buči buči

(asi proto že jsem ji neznal), naopak v písni

Hezký večer

(o chlastání, jak jinak) byly hezké zvuky vyluzované na vábničky. Text se ale mohlo povést vypointovat lépe. Nicméně kámoš z jiného hudebního žánru, který mě přišel na Portu navštívit, se bavil Panelfotrama královsky. Asi proto, že tenhle humor v technu holt nemají. Važme si toho, i když na postup to tentokrát nebylo.

A jsou tu poslední dvě kapely, a to i z hlediska časového. **LeKapr** měl sice saxofon i bicí, také zpěváka, který jen zpíval, ale chtělo by to soustředit se spíš na pilování provedení ve střídmejší formě a pak přidávat nástroje. Tak nějak se to celé tlouklo. Nu, a zpěvák, když už na nic nehraje, by se měl více prosazovat jako osobnost, ne jen silou hlasu. Nejlepší byl originální

Indián

, kde jsem odpustil i celkem zbytečné opakování.

Celou dobu jsem se obával - nebo těšil - že závěr nakonec přebije všechno, a také se tak stalo. Jako poslední vystupovaly **Piosenki** a jako první málem taky postoupily, nakonec měly o nějaký ten bodík méně. V soutěži o titul Talent Countryradia jim postup mezi horních 10 unikl o fous, tady se jim to povedlo. Nemuseli by tolik mluvit mezi písněmi, ale asi je to součást image. Když už se má exploatovat folklórní odkaz odkudkoliv, prosil bych, aby se to dělalo až po poučení u Piosenek. Autorsky i interpretačně se v žánru jen inspirují, neopisují, nakonec do písně vloží vlastní, poučený názor. Moje chvála na Piosenky budiž i důkazem, že proti folklorobijcům nic nemám, pokud mají vkus.

Bylo to vydařené kolo, řekl bych, že za poslední léta kvalitativně nejlepší. Pokud se takto dařilo i v jiných krajích, mohly by Řevnice být vsutku reprezentativní žánrovou přehlídkou, a ne jen bohubou a dobročinnou soutěží amatérských kapel. Na závěr jen poznamenám, že Lochnessovu chybu v časových počtech zachraňovaly Piosenki vystoupením nad rámec programu (končilo se ve 21.15, Lochnes ale Piosenkám přidal 20 minut v plánu a nakonec tedy i v reálu), taky Pája byl rychlejší, než je průměr a ke všemu skupiny neměly 6ti a více minutové opusy a tak kolo pěkně odsejpalo), a že v porotě jsme se v podstatě na postupujících shodli jako tradičně v podstatě bez diskuse - takřka všichni měli postupující na nějakém místě mezi kandidáty na postup a nikdo nebyl tudíž překvapen.